

ФИЛИС АЙЗЕНЩАЙН ИЗГУБЕНИ/НАМЕРЕНИ

Превод от английски: Деница Минчева, 2016

chitanka.info

*Ето къде значи са изчезнали девет от
ранните ми разкази.*

Всичко започна една зимна вечер, когато не можех да намеря отвертката.

Казах на съквартирантката си, Кати:

— Сигурна съм, че я оставих върху хладилника. Използвах я, за да закрепя обратно лампата на стената и после я сложих върху хладилника, докато си приготвя нещо за хапване. Това беше преди около три часа, а сега я няма.

— Хлебарките са я взели на заем — отговори Кати, която се бореше със седмичния куп мръсни чинии. — Нали все казваш, че някой ден ще отмъкнат цялата къща.

— Не се занасяй!

— Полтъргайт тогава?

— Признай си, ти ли я взе? — сръчках я аз.

— Аз си четях Фройд в дневната. За какво ми е притрябвала отвертка?

— Е, тогава къде е?

— Честна дума, Джени, идея нямам. Все ще се намери. Що за крадец ще се изкатери до третия етаж, за да отмъкне една нищо и никаква отвертка?

Аз се замислих върху думите ѝ. Вече от няколко минути имах чувството, че зад мен стои някой и ме наблюдава. Не Кати, а някой друг. Някой, когото не можех да видя. Нейната шега за крадеца само засили собствените ми подозрения. Не се поддадох на желанието да надникна в килера, но проверих задната врата. Беше здраво заключена.

Реших да не обръщам внимание на неловкото усещане, което ме беше обзело, и се прибрах в стаята си, решена да прекарам вечерта в учене. Напоследък бях пропиляла доста време, въпреки че до изпитите ми оставаше само седмица. Вместо да преглеждам записките си по химия, редях пасианс след пасианс. Това ми помагаше да се разтоваря и освободя от напрежението. Сега отново седнах на бюрото и взех колодата карти. След няколко неуспешни опита си обещах, че ще

изиграя само още един и гневно нашляпах картите по плота. Когато стана ясно, че пак ще изгубя, започнах да шмекерувам, но каквото и да правех, не можах да довърша проклетия пасианс. Накрая разгледах картите по-внимателно и открих причината — асо спатия и десетка пика липсваха. Погледнах под бюрото и открих десетката, но от асото нямаше следа. Проверих чекмеджетата, рафтовете с книги, надникнах под леглото, но не го открих. По-рано същия ден бях завършила един пасианс успешно, значи тогава картата не е липсвала. Къде беше изчезнала сега?

Ако Кати ми беше скроила някакъв номер, щях да изтръгна истината от нея. Тя ме чу да влизам в дневната и вдигна поглед от книгата си.

— Джени, изглеждаш ужасно. Какво става, чак толкова *сериозно* ли се захвана с уроците?

— Да си вземала някакви карти от бюрото ми?

— Карти? Какви карти?

— Карти за игра.

— Днес?

— Да, преди малко.

— Днес изобщо не съм влизала в стаята ти.

— Асо спатия е изчезнало.

Кати затвори книгата си и поклати глава.

— Колко символично — отбеляза тя и нарисова малки рога върху снимката на Фройд на корицата. — Май почваш да ставаш твърде разсеяна, Джени. И като те познавам, няма начин да си използвала картата, за да си отбележиш докъде си стигнала в някоя книга.

Аз седнах на подлакътника на креслото и я погледнах много сериозно.

— Кати, някога замисляла ли си се, дали е възможно да си клептоманка?

Тя срещна погледа ми решително.

— Не, но *ти* явно си. Не можеш ли да си използваш времето за нещо по-продуктивно?

Аз схванах намека и се затътрих обратно в стаята си, като си мърморех полугласно. Седнах на бюрото, вдигнах си краката и огледах стаята. Осъзнах, че има нещо различно в рафтовете пред мен. Чашата ми с емблемата на университета беше изчезнала. Кварцовото ми

преспание беше изчезнало. Едно издание на „Отело“ с кожена подвързия беше изчезнало. Завъртях се в стола и огледах останалата част от стаята, като се чудех къде може да съм дянала всички тези неща. Дали пък не съм сомнамбул? Тенис ракетата ми също не висеше на обичайното си място над леглото, камарата грамофонни плочи на пода се беше смалила поне на половина. Надникнах в коша, за да видя дали не съм хвърлила нещо там несъзнателно, но той беше напълно празен. По-рано през деня, обаче, бях изхвърлила няколко стари записки по английски, те поне трябваше да са там.

Къде беше изчезнало всичко?

Отново ме завладя странното усещане, че ме наблюдават. Някой се взираше във врата ми и вероятно чакаше да се махна, за да си присвои още нещо. Но защо са им всички тези неща? Никоя от задигнатите вещи не беше особено ценна.

Чух приглушен шум зад себе си. Обърнах се и погледнах вратата на дрешника, но не се престраших да я отворя. Вместо това изкрещях на Кати да дойде.

Внезапно се почувствах напълно безпомощна. Ами ако там имаше крадец? Останал е затворен вътре и сигурно вече е отчаян и готов на всичко, и вероятно въоръжен. Макар да не бях сама, реших, че ще е най-разумно да се обадим в полицията и да я оставим да се заеме със случая.

След малко Кати влезе в стаята ми.

— Какво има?

— Дрешникът — прошепнах аз.

— Какво за него?

— Мисля, че вътре има някой.

Двете останахме заковани на място за момент и аз усетих, че стомахът ми се свива. Нямах никакво желание да отварям проклетата врата. Вместо това ми се щеше да избягам от стаята и от апартамента, колкото може по-бързо.

Кати сви рамене, пристъпи напред, натисна бравата и рязко разтвори вратата.

Сърцето ми и всичко под него внезапно се качиха в гърлото.

В дрешника нямаше нищо друго, освен дрехи.

Аз продължих да треперя неконтролируемо още няколко минути, така че Кати ме заведе в кухнята и ми наля чаша чай, като цъкаше с

език неодобрително.

— По-спокойно, Джени. Не можеш да си позволиш да изпаднеш в нервна криза, преди да са минали изпитите.

— Аз... аз... помислих, че в дрешника има някой — успях да кажа. Толкова се бях разтреперила, че едва успях да сложа чашата с чай върху чинийката.

— Но ти изобщо не си излизала днес следобед. Как някой би могъл да влезе?

Опитах се да вдигна рамене, но вместо това се разтресох цялата.

— Нямам представа.

След като си допих чая, Кати ме избута в дневната и ми връчи евтино любовно романче.

— Значи, настани се удобно тук и прочети нещо лековато, за да се успокоиш. А аз ще седна ето там и ще продължа да уча.

Опитах да чета, но не се получи. Бях твърде нервна, за да вникна в думите и изреченията.

И точно тогава чух някакъв драскащ шум.

— Чу ли нещо? — попитах Кати. — Откъм моята стая?

— Хлебарки — отвърна тя, без да вдигне поглед от книгата си. — Или мишки. Не обръщай внимание.

Но звукът се разнесе отново. Аз изписках и с един скок се озовах до нея, а тя хвана ръката ми.

— Защо не вземем да отидем на кино, а?

Но тъкмо тогава се разнесе нов, по-силен шум.

— Май наистина чух нещо в стаята ти — каза Кати.

— Хлебарки? — прошепнах аз.

— Добре, дай да видим какво става там — тя отиде в кухнята и се върна с два дълги остри ножа, като връчи единия на мен.

— Какво може да е според теб?

— Някой идиот се опитва да влезе през прозореца на третия етаж.

Но, когато влязохме в стаята ми, видяхме, че прозорецът е затворен и залостен. Впрочем, не го бях отваряла от месеци. Отвън снегът падаше безшумно в мрака и натрупаният по перваза снежен калпак беше непокътнат. Вратата на дрешника обаче беше открената, въпреки че Кати я беше затворила само преди минути.

— Не може да има някой в дрешника — каза тя. — Просто не е възможно.

Въпреки това тя пристъпи напред и дръпна вратата рязко.

Вътре имаше някой. И още как. Даже двама, млади и мускулести на вид, мъж и жена. Бяха светлокоси с равномерен тен и носеха само леки металически шорти и ципести сандали. Ние се втренчихме в тях и те ни отвърнаха със същото.

— Вие ли сте Дженифър Ерика Темпълтън? — попита мъжът Кати.

— Не аз, тя — отговори Кати и ме посочи с върха на ножа си.

— Дженифър Ерика Темпълтън? — обърна се мъжът към мен. — Родена на трети юни, 1958 г. в Чикаго, дъщеря на Албърт и Сара Темпълтън; студентка в Чикагския университет между 1975 и 1983, получила бакалавърска, магистърска и докторска степен по антропология? — Той изрецитира всички тези данни, сякаш ги беше репетирал и зачака моя отговор.

Спътницата му го сръга.

— Казах ти, че това е едва 1977 г., скъпи. Тя все още учи химия и към момента няма никакви дипломи.

Осъзнах, че неволно съм кимнала.

Мъжът устремно пристъпи напред и сграбчи косата ми. Аз му забих един лакът в слънчевия сплит и в същото време чух щракването на ножица до ухото си. Миг след това той отстъпи, сграбчил кичур от косата ми.

— Автентичен сувенир! — провикна се мъжът триумфално.

— Добре, добре — отвърна жената и го задърпа към вътрешността на изненадващо просторния дрешник. — Сега, след като и ти си намери нещо за спомен, време е да се прибираме!

Тя затвори вратата и след няколко секунди дрешникът утихна.

Кати ме гледаше зяпнала. Тя се пресегна и много бавно отвори вратата. Непознатите бяха изчезнали. Дрешникът отново беше в обичайния си размер и съдържаше само моите дрехи.

— Джени — прошепна тя, — какво става тук?

Аз отместих поглед от нея към дрешника и опипах мястото на главата си, където се бях разделила с кичур коса.

— Не съм сигурна — отвърнах й. — Но мисля, че утре трябва да се прехвърля във факултета по антропология.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.